

LA PORTA

Obriu-nos doncs la porta i veurem els vergers,
en beurem l'aigua freda, on la lluna ha deixat rastre.
La llarga via crema, enemiga dels estranys.
Errem, no sabem on anem, ni trobem cap lloc.

Flors, volem veure. En tenim set, d'això.
Esperant i patint, som aquí davant la porta.
Si cal, la porta, la trencarem a cops.
Pitgem i empenyem, però el portal és massa fort.

Hem de llanguir, esperar i estar atents debades.
La mirem, la porta; és closa, inamovible.
Hi fixem els ulls; plorem sota el turment;
sempre la veiem; el pes del temps ens aclapara.

La porta és davant nostre; voler ¿de què ens serveix?
Val més que ens en anem abandonant l'esperança.
Mai no hi entrarem. N'estem cansats, de veure-la.
La porta, en obrir-se, deixà passar tant de silenci

que ni els vergers aparegueren ni cap flor;
sols l'espai immens on són el buit i la claror
es presentà de cop de banda a banda, el cor omplí,
i rentà els ulls, quasi cecs sota la pols.

Nota del traductor:

1.- Simone Weil escrigué aquest poema l'octubre del 1941, durant la seva estada a Marsella.